

La, la, la. I wąż!

Przaśne igraszki są już passé. Dziś goście wolą zabawy wyważone i subtelne. Zamiast rozbijania butelek wodzirej proponuje im więc podniebne puszczanie lampionów.

ANNA SZULC, zdjęcia FILIP CŹWIK

Orkiestra tusz! Na naszym statku, szanowni państwo, orkiestra gra do końca. Jak tonąć, to na całego! - krzyczy wodzirej Kazimierz Hojna (we fraku i w cylindrze), po czym ukradkiem ociera pot z czoła. Przez wisielczy nastroj balowiczów próbuje się przebić już od kilku godzin, na razie bezskutecznie. Bo tuż przed zabawą gruchnęła wieść, że w korporacji X pracę ma stracić 40 proc. załogi.

- Szanowni państwo, na smutek jeszcze przyjdzie czas. Rano! - wyrwa się w końcu Hojnie z głębi duszy. - Ale teraz jest noc. Więc teraz, specjalnie dla państwa, Zakopower. I galop. „Nim pierwszy kur zapieje...”

I wtedy coś w ludziach pęka. Do galopu jako pierwsza przystępuje śliczna pani Hania. Ta sama, która za chwilę pokłusuje do pośredniaka po zasilek, bo firma, w której pracuje to w mieście jedyny pracodawca. I proszę państwa... cud. Za śliczną panią Hanią galopuje reszta załogi. Cała sala tańczy!

Dobre i złe czasy

- Może im bardziej kryzys nam w oczy zagłada, tym mimo wszystko jest zabawniej? - zastanawia się Wojciech Mach z Wrocławia, wodzirej kategorii I z certyfikatem wydanym jeszcze przez władzę ludową. - No bo co nam pozostało lepszego niż zastracenie się w tańcu?

Mach z pewnym zdziwieniem przyznaje, że po latach posuchy dla wodzirejów nastąpiły dobre czasy. A ile to już razy myślał

o zmianie zawodu? Weźmy ten bal biznesmenów w eleganckim jak na późny PRL hotelu. W środku nocy panowie wymyślili sobie konkurs: rzucanie pustymi butelkami po wódce w cylinder, czyli w głowę prowadzącego bal. Upadek obyczajów po prostu.

Wojciech Mach był wtedy przekonany, że nad polskimi wodzirejami zawisła klątwa Danielaka, słynnego wodzireja z filmu Feliksa Falka z 1977 roku, granego przez Jerzego Stuhra. - Danielak to, proszę pani, była szuja, szczeżuja i świnia. Karierę robił po trupach. I taką łatkę na długie lata przypiął, cham zbolaty, całemu środowisku - Mach jeszcze dziś się denerwuje na wspomnienie kreciej roboty Stuhra-Danielaka. To ewidentnie przez niego pracy było wtedy jak na lekarstwo.

Zwłaszcza że przecież wcześniej - przypomina sobie wodzirej Mach - była afera z pogrzebem kardynała Bolesława Kominka. Jest rok 1974, do wystawionej w katedrze we Wrocławiu trumny z ciałem kardynała ciągną pielgrzymki z całej Polski. W tym samym czasie w pobliżu katedry otwarto nocny lokal z wodzirejem i striptizem. No i tak się jakoś stało, że tłumy żałobników i imprezowiczów wymieszały się i część wiernych zrezygnowała z pożegnania kardynała na rzecz powitania pani od striptizu. Ktoś wybił w lokalu okno, rozgorączkowany tłum sforsował drzwi.

- A wodzirej, jak gdyby nigdy nic, tańczył i śpiewał „Moja droga, ja cię kocham”

- kręci głową Wojciech Mach. W sumie się nie dziwi, że po tamtych zawstydzających wypadkach nie raz, nie dwa napluto mu na lakierki.

Nestor polskiej wodzirejki lubi czasem powspominać dawne czasy. Na przykład bale karnawałowe z czasów późnego Gierka: na stołach meduzy i lornety (galaretki mięsne i kieliszki z wódką), wytworne suknie (od krawcowej, szyte na miarę), a także sztachety wyrwane z płotu (o ile impreza była wiejska) oraz wieszaki i widelce (kiedy bal odbywał się w mieście).

- Na początku zabawy jednak pełna kultura - zastrzega. - Po jednej stronie sali panie, po drugiej panowie. Pan kłaniał się, prosił ją do tańca. Po chwili krzyczę: cała sala tańczy! Proszę państwa, jedziemy! Kółeczka, koszyczki, węże, szajba!

A teraz? - Teraz jest jak u cioci na imieninach - wdycha Mach. Koreczki, ciasteczka, lampka wina, no może ewentualnie jakiś likierek. I nuda, proszę państwa, nuda. Znów, jak przed laty, ludzie chcą się bawić. Tylko że jakoś nie potrafią.

Na dużych balach stoły nie uginają się pod ciężarem meduz i kaszanek, częściej można skosztować sushi lub kalmara. Ale tylko skosztować, bo opychanie się egzotycznymi frykasami nie jest w dobrym tonie. No i goście muszą uważać, żeby nie zamoczyć krawata w tajskiej zupie, bo jeszcze ktoś to komórką nagra i zamieści na youtube.

Zresztą te wszystkie youtube i facebooki trochę zabiły spontan na zabawach. Jakaś taka samokontrola się zrobiła i wstrzeźliwość z obawy, że się człowiek później znajdzie na jakimś profilu z głową w butach sąsiadki z prawej i komentarzem: „A nasz kochany wujek Karol obwąchuje szpilki cioci Wiesi”.

- No więc siedzą nad tymi kalmarami, ale głowy i ręce mają zajęte przez komórki i tablety - wdycha Wojciech Mach. - I co z takimi zrobić? Zaprosić do kankana? Do zbójnickiego? Ech...

Więc Mach właściwie wcale się nie dziwi, że wróciła moda na wodzirejów. Ktoś musi przecież rozruszać to sztywne towarzystwo.

Majteczki w kropeczki

Kazimierz Hojna, 42 lata, w zawodzie od pra-